

[Aksel Larsen.]

rede hørt det fra partiets ærede ordfører, men måske vil også en af partiets ministre udtale sig.

Om selve den påtænkte fælleskommando må det siges, at også selv om dens former med hensyn til kommandoforhold o. s. v. bliver som skitseret i det fra dansk side fremsatte forhandlingsgrundlag — det ser dog ud til, at man allerede fra dansk side er i skred — så vil den bevirke, at danske soldater af landhæren kan komme under tysk kommando, og i krigstilfælde — man siger jo, at fælleskommandoen kun skal gælde i krigstilfælde — så vil det sige, det ved enhver militær sagkyndig af erfaring, at danske soldater bliver trukket syd for Kielkanalen og ofret fremfor tyske soldater. Uanset om de øverstkommanderende for fælleskommandoen bliver af skiftende nationalitet, turde det være givet, at den største indflydelse vil ligge hos den af de to parter, der er militært stærkest. Endelig — det må gentages — bindes Danmark gennem en sådan fælleskommando på godt og ondt — navnlig ondt — til vesttyske interesser og vesttysk udenrigspolitik, hvilket ikke kan være nogen dansk interesse og ikke fremmer en fredeliggende politik i Europa.

Som sagt, socialdemokratiet har givet meget store koncessioner til de radikale for at få dem til at fortsætte i regeringen. Det har som vederlag sikret sig den forskelligt udlagte fælleserklæring om fælleskommandoen. Det har åbenbart også sikret sig en mere kontant betaling i form af betingelsesløs radikal tilslutning til større militærudgifter end forudsat i forsvarsforliget af foråret 1960. Der er foreløbig bevilget 75 mill. kr. ekstra til militære anskaffelser, og så vidt jeg forstår på den højtærede forsvarsminister, ville han gerne imødekomme de højt skrigende generaler og stille endnu flere penge til rådighed; det ligger blot sådan, at det simpelt hen er umuligt at få leveret for mere end 75 mill. kr. militært materiel ekstra i indeværende år.

Dette er imidlertid ikke alt. Der er også, formentlig efter anmodning af NATOs overkommando, iværksat såkaldt skærpet alarmberedskab for det danske militære forsvar. Som begrundelse herfor angiver man den spændte situation i Berlin, om

hvilken jeg må gentage, at det i virkeligheden ikke er spørgsmålet om Berlin, der er så stor strid om, men spørgsmålet om den faktiske grænsedragning i Centraleuropa. Det berettiger i hvert fald hverken skærpet alarmberedskab eller ekstramilitærbevillinger i Danmark, medmindre der herhjemme skulle være folk med indflydelse, der tænker på dansk intervention med militære midler på Vesttysklands side, og det er der dog vel ikke. Men også sådanne eftermilitærudgifter og skærpede alarmberedskaber har de radikale godkendt mod at få socialdemokratisk støtte til tanken om voldgift i faglige stridsspørgsmål, at få kvalt kravene om nationalisering af nationalbanken og forsikringsvæsenet og at få åbnet adgang til nye huslejeforhøjelser.

Det ville være ønskeligt, om regeringen i stedet for at foretage militære foranstaltninger, der i bedste fald er nytteløse, og i stedet for at ofre flere penge på militæret ville gøre en indsats som regering for at påvirke stormagterne til at løse de tyske spørgsmål ad forhandlingens vej — og gøre det snart — samt i øvrigt til at optage realitetsforhandlinger om de verdenspolitiske spørgsmål, der holder freden i konstant faretilstand. Noget sådant vil også være et tusindfold bedre værn for vort land, end om man anvendte hele statsbudgettet til militært såkaldt forsvarsberedskab.

Der var en tydelig undertone i statsministerens programtale, en undertone om landets økonomiske vanskeligheder, om statskassens ikke helt gode tilstand og om den svindende valutabeholdning. Vi har hørt den slags før og har erfaring for, at det betyder bebudelse af nye såkaldte forbrugsbegrænsende foranstaltninger i form af prisforhøjelser, indirekte skatter, og hvad man nu ellers i sin fantasiforladthed kan finde på. Som sædvanlig har det passet Politiken på et tidligere tidspunkt, end det formodentlig passer regeringen, at slippe katten ud af sækken og fortælle, at det drejer sig om forhøjede skatter på benzin, øl og lignende væsker såvel som om takstforhøjelser for post- og telegrafvæsenet og jernbanen. Nu vil jeg antage, at selv regeringen vil finde det utilladeligt at opretholde den i foråret indførte himmelbjerghøje diskontosats ret meget længere — den fordyrer jo alting og i særlig grad byggeriet